

Pri skontriranju, ki se je zgodilo dne 30. aprila t. l. se je pribilo, da so svote v blagajni prekosile za ta dan določeno računsko stanje. Ako se torej pozabilo vknjižiti dohodke občine, kar se mora grajati. Občinskemu uradu se naroči, da skrbí zato, da za račun za leto 1909 čimpreje uredi. Potem naj izvrši občinski urad zopetno skontriranje blagajne; o uspehu se mora tu-sem tekot 3 tednov poročati.

Nadalje se je pri omenjenemu skontriranju vidilo, da so se pojavile z ozirom na ravnanje za svoto vlozne knjižice posojilnice v Celju št 2516 sledeče občino oškodujoče pomote:

Vložbe in dviganje, ki se je izvršilo na omenjeno knjižico so se do vsote dne 27. februarja 1906 izvršene pod J. A. 47/05 v občinski blagajniški knjigi zaračunane vloge po 2000 K in na istem dnevu izvršene, pod J. A. 40/06 zaračunjenega dviganja po 44 K 41 h vse zaračunile.

Nadalje se je dne 11. februarja 1907 izvršeno dviganje po 146 K 21 h, dne 23. marca 1909 izvršeno dviganje po 18 K 11 h in dne 17. avgusta 1908 izvršeno dviganje po 350 K v občinski blagajniški knjigi pod J. A. 16/07 oz. 1909 in 317/08 zaračunjeni. Ne vknjižene pa so bile nasprotno vloge od 31. maja 1006 z 2500 K in dviganja od 15. novembra 1906 po 4400 K, od 3. avgusta 1907 po 145 K in od 2. novembra 1907 po 600 K. V sled nezaračunjenega te vloge v znesku 2500 K in imenovanih dviganj v skupnem znesku 5145 kron bila je občina oškodovana za 2.645 kron.

Nezaračunjenje omenjenih svot se je že leta 1908 v pisarni okrajnega odbora opazilo. Z odlokom vladnega komisarja za okraj Celje z dne 6. junija 1908 (št. 643) se je občinski urad na to opozorilo. Potem se je v izkazilu za dohodke in izdatke občine za l. 1907 v rubriki dohodkov 12 sledečo točko vknjižilo: „Pod J. A. 47 ex 1906 vložena in pomotoma kot izdatek vknjižena svota 2000 K“. V sled tega se je tudi v blagajniški knjigi dobljenemu preostanku za l. 1907 svoto 2000 K pripisalo. S tem popravkom računov zniža se z 2645 K označeno oškodovanje občine za 2000 K na 645 kron.

To svoto naj se pod označbo „Poznejše plačilo za v letih 1906 in 1907 na vložno knjižico posojilnice v Celju št. 2516 dvignjene, ne pa zaračunjene svote“ in s citiranjem tega odloka v občinsko blagajniško knjigo vpiše. Ako bi se pri zopetnem skontriranju ne našel tej svoti odgovarjajoči preostanek, mora občinski blagajnik to svoto poplačati.

Za nadaljno pregledanje računov nima deželni odbor povoda. Omeniti se pa mora, da bi se te napake ne mogle zgoditi, ako bi občinski zastopel malo pazil na premoženje občine. Le ta okoliščina, da začasa omenjenega skontriranja vknjižbe v blagajniških knjigah niti numerirane niso bile, zadostuje za dokaz, da občinski zastopel skozi celo leto blagajne skontriral ni in da ni našel nikdar povoda, da bi se prepričal o stanju računov tekot leta. Vso odgovornost za pravilnost računov se je izključno pripustilo tajniku (Percu!).

To je jako važno z ozirom na dejstvo, da ima občina letno več kot 30.000 K prometa!

Sicer je natančno ravnanje z občinskim denarjem in pregled obveznosti občine brez knjig, kakor se je vodila do l. 1890, popolnoma izključeno. V sled tega se občinskemu uradu naroči, da najkasneje tekot 3 tednov tako glavno knjigo naloži in o tej zadevi tu-sem poroča.

Z ozirom na omenjeno nemarnost, ki jo je zakrivil ves občinski odbor, naroči deželni odbor občini, da poplača troške, ki so nastale v sled omenjenega skontriranja blagajne v znesku 60 K 30 h tekot treh tednov iz občinske blagajne na deželno davkarijo v Gradcu.

To se daje naznanje obenem vladnemu komisarju za okraj Celje in pritožitelju.

Gradec, 10. avgusta 1910.

Deželni odbor štajerski.

To je torej tisto „lepo“ in „čisto“ delovanje prvih občinskih odbornikov v okolici Celjal. Škandal je naravnost velikanški... Res je namreč in nikdo ne more tega zanikati:

1. da občinski odborniki glavne knjige ni imel, iz katere bi bili računi o premoženju razvidni. Prejšnji nemški odbor je vodil to nepotrebno knjigo. Prvaki pa so jo takoj zavrgli. Zakaj? Aliso morda hoteli, da bi nikdo ne vedel in ne razumel, kaj je z občinskim premoženjem??

2. da se občinski odbor z županom vred za blagajno in knjige skozicelo leto brigalni. Vso odgovornost so pripustili pisarju Percu!!! Ta in kasir sta lahko delala z občinskim denarjem, kar sta hotela!!! Niti adirane niso bile svote v knjigah.

3. Občina ima letno 30.000 kron denarnega prometa. Ves ta denar bi lahko izgini, ker se nobeden občinskih mož zato ni brigal. To je skrajna nemarnost, ki smrdi do neba!

4. V občinski blagajni je primanj-

kovalo 2.645 kron. Ta denar je enostavno glasom vknjižb izgini!! Kdo je ta denar vzel ali kdo je kriv napake? 1000 K se je sicer pozneje povrnilo, ali vse to šele, ko je deželni odbor napravil revizijo! Brez revizije bi tudi teh 2000 K nazaj ne prišlo! Ostalih 645 kron pa še danes manjka! V sled tega jih bode moral kasir poplačati iz lastnega žepa.

5. Revizija je koštala precejšno svoto denarja. To svoto se bode plačalo iz občinske blagajne. Davke kmetov mečejo slovenski hujšaki torej skozi okno, — s krvavimi kmetskimi denarji poravnajo svojo brezvestnost in svojo nemarnost!

Kmetje morajo torej lumparije slovenskih prvakov plačati!

Boj še ni dokončan! Pritožba se je vložila in skoraj gotovo je, da bode oblast zaradi prvakiških sleparij volitve razveljavila. Potem, neodvisni kmetje, vas bode zopet na volišče poklicali. Naj kričijo sleparji, da so „zmagali“ — čas bo prišel, ko jih bode kmetška nevolja k vragu pognala!

Dopisi.

Zgornjeradgonski okraj. Koncem meseca julija obdržal je okrajni zastopel zgornjeradgonski plenarno sejo, kjer se je tudi okrajne račune za leto 1909 predložilo v svrhu odobrenja. Doklade niso večje ne manjše kakor popreje, ko je bil še Wratschko okrajni načelnik; znašale so namreč 27%. Čudno je pa pri tem le sledeče: Iz raznih strani se namreč čuje govoriti, da je blagajnik Skerlec po odobrenju računov baje dejal, da se mu dolguje še 1900 kron. Ta denar da je moral baje pri izplačevanju vedno posoditi. Baje je tudi rekel, da je ta svota že kapital, ki ga ne more neobrestovano ležati pustiti in da zahteva v sled tega 6% obresti... Davkoplachevalci so hudo razburjeni in vprašajo v sled tega prav odločno: Ali je blagajnik Skerlec to res dejal in ali je njegova trditev tudi resnična?... Na vsak način je presneto čudno, da se je v teh dveh letih toliko dolga napravilo. Saj se vendar ni prav nič posebnega pri cestah in zgradbah naredilo. Nasprotno se je v preteklih dveh letih v sled suše še mnogo manj šotra rabilo kakor prejšnje čase. Kako so svoj čas gotovi hujšaki g. Wratschkota psovali in obrekovali, ki je vendar v okraju tako izborno gospodaril! Seveda, g. Wratschko ni uganjal nobene nepotrebne prvake politike. Ali gospodarskega dela je jako veliko izvršil. Pod načelstvom g. Wratschkota so se gradile ceste, ki so zdaj deloma povsem zanemarjene (tako n. p. v Štavnici cesta proti šolskemu posloju). In v kljub temu, da je g. Wratschko gradil ceste, vendar ni okrajnih doklad zvišal in tudi ni nobenih dolgov okraju napravil. G. Wratschko je bil 17 let okrajni načelnik in posrečilo se mu je, da je okraj pred dolgovi varoval. Ja celo železniški proces je odvalil od okraja. Prvaki pa, ki so imeli tako veliko jezo proti njemu, napravili so v dveh letih 1900 K dolga. Ko bi bil Wratschko

vsakih dveh let toliko dolga naredil, si lahko vsakdo izračuna, v kakšni položaj bi bil okraj prišel. Ja, ja, tako se godi prevzetnežem! Kmetje se še spominjamo, da se je z možnarji streljalo, ko je bil Terstenjak za okrajnega načelnika izvoljen. Morda je zastopel smodnik za to streljanje še danes dolžan. „Slov. Gospodar“ je takrat bahato pisaril, da bode zdaj „slabemu“ Wratschkovemu gospodarstvu konec. Ljubi Bog, kako se marsikdo moti. Nekateri so res mislili, da bode Terstenjak vse bolje naredil. Zdalj pa vè vsakdo, da je ta možakar za vodstvo okraja preslab. Ob novem letu bode mo že slišali, koliko novih dolgov se je za leto 1910 napravilo. In vbogi davkoplachevalci bodejo moral bržkone zopet višje doklade plačevati. Ni čuda, da je tako daleč prišlo. G. Wratschko smo mnogokrat videli, kako je ceste inšpiciral; pri zgradbah mostov bil je vedno sam navzoč. Sedanjega okrajnega načelnika se pa nikdar in nikjer ne vidi. Ni čuda, da imamo mi kmetje vedno vsi skrbí in da se tudi tisti, ki so Trstenjaka volili, že hudo kesajo. Vbogi okraj zgornjeradgonski! Gospod Knci, kaj pa Vi pravite k temu?...

Davkoplachevalci.

Dobje pri Planini. V zadnji številki „Štajerca“ omenili smo nekoliko slabo gospodarstvo in pristransko postopanje občinskega odbora v Dobji na komando župnika Vurkele, danes pa hočemo omeniti pristransko postopanje nevernega Tomaža, kateri je slučajno Doboski župan, v zadevi razdelitve državne podpore in odpisa davkov: Pred nekimi leti bila je toča in podelilo se je poskodovalim posestnikom občine Dobje nekoliko denarne podpore. Kakor samo ob sebi umevno in tudi oblastveno zankazano ima se podpora razdeliti med najbolj revne in potrebne posestnike, kateri so zadolženi, imajo veliko otrok itd. Ali tukaj v Dobji se na te važne temelje ni celo nič oziralo. Prvo in največjo podporo je dobil župan sam, potem njegov brat in njegovi sorodniki, najbolj revne in potrebne osebe so izpuštili. Ravno tako se je godilo lansko leto pri odpisu davka. Neverni Tomaž kot župan bi bil rad odklonil vsakemu napredno mislečemu odpisu davka, samo sebi in svojim sorodnikom ne, v besedami da oni niso potrebni. Ja, ja, zakaj pa si se silil za župana; ali si mislil, da se samo županom davek odpisuje? Najbolj čudno bilo pa je to, da je cenilno komisijo v Dobji samo eden cenilec zastopal, ostali so pa samo cenilne zapisnike podpisali, ako ravno o njih vsebini niso bili prepričani. Sicer pa je nam znano, da te lumparije izhajajo od modrega gospoda župnika Vurkele. Tej Vurkelčevi hujškariji se bode moralo enkrat konec napraviti, in povedali mu bode mo resnico v obraz, tako da si bode zapomnil. Omenili bode mo tistokrat tudi njegove razmere v Gornemgradu, tam kjer je kaplanoval, in ne bode mo izpustili Malike in nočnega čuvaja Kolenca. Srečno Vurkele, pa na svidenje!

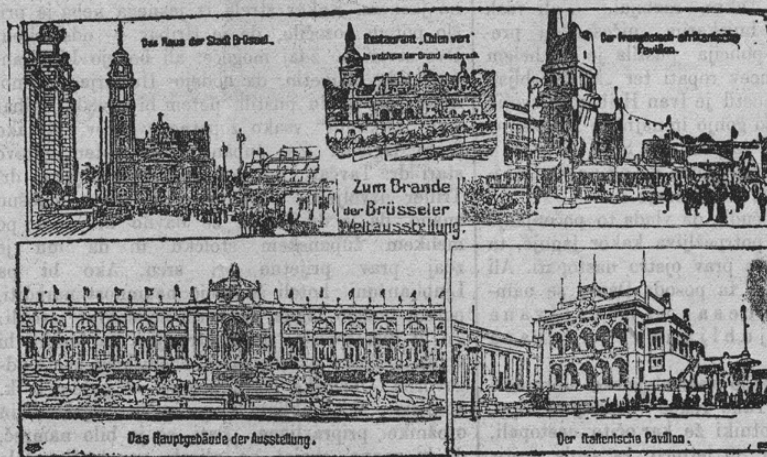
Vsevedež.

Občinske volitve v Žičah.

V Žičah se kaj poteguje znani Brglez, sedaj še v službi kneza Windischgrätza, da bi

Svetovna razstava v Brüsselu.

(Glej dve sliki.)

Poročali smo že zadnjič, da je svetovna razstava v glavnem mestu Belgije skoraj popolnoma pogorela. Danes prinašamo tudi tozadevne slike. Požar je napravil najmanje za 500 milijonov frankov škodo. Ze iz te svote je razvidno, kako grozovito so plamena divjala. Nastal je ogenj pri električni uredbi v sled „Kurzschluss“. Požarne brambe niso bile kos grozovitemu elementu. Tudi razstavljenih predmetov se večidel ni moglo rešiti. Veliki del te

zlazil s pomočjo svojih trabantov, kateri so nam vsem dobro znani, na županski stolec. Čujte pa kmeti, volilci in davkoplačevalci, kaj se godi na tistem za vašim hrbtom. Govorilo se je: „Da bi le vsaj eno perijodo dobili večino v naši občini, potem jim jo zopet prepustimo!“ Verjamemo, da bi v tej perijodi, katere še nimate, nam nakupičili ogromno novih davkov in stroškov, katere bi še mogli naši otroci za nami s krvavimi žulji plačevati, ter bi se s težkim srcem spominjali pradedov. Zvedeli smo tudi: Organista nam hočejo vriniti za vedno na hrbet, kot pijavko, baje ga potem nameravajo nastaviti stalno s 600 K (šest sto kron) letne plače in še mu na vrh temu določiti penzijo. Občinsko ubogo hišo, katera se bode v kratkem na dražbo prodajala, denar pa vložil za uboge — mislijo na občinske stroške kupiti, ter za svojo porabo imeti. Stala bode čez 3000 kron. Torej tudi te stroške bi nam radi vrinili. Še druge stroške, o katerih bodedo drugokrat govorili, bi nam radi napravili, ako dobijo večino v občini. Treba je torej resno pomisliti vsakomur, komur odda svoj glas na dan volitve. Sedaj še je čas — potem bode prepozno, kajti po toči zvoniti je zastoj. — Tudi je eden izmed znanih agitatorjev rekel: „Jaz pridem gotovo v odbor, in potem bode tako, kakor bodedo jaz rekel — kar so naši pradedje zamudili, moramo mi popraviti.“ — Tako torej, že sedaj prežite na plen, kakor v srednjem veku hlapi roparskih vitezov, ki so napadali mimoidoče potnike ter jih oropali vsega imetja, pa ne vemo, če ne delate računa brez gospodarja.

Komaj in komaj smo poplačali stare dolge in stroške, da so se sedaj občinske doklade znižale od 90%, na 35%, pa biradi ta občinski odbor ovrgli ter nam potem nakupičili take ogromne stroške. — Torej kakor vidite, tukaj se ne gre za nikako politično stvar in za nikakoršne narodne stranke najmanj pa za vero — ampak samo — davkoplačevalci, za vaš šep! Trosijo se laži in meče se vam pesek v oči, a ne dajte se preslepiti, bodite oprezni in se varujte tistih, ki hodijo okoli v ovčji obleki, zmotraj pa so divji volkovi.

Radovedni smo pa tudi na g. Claricija kot oskrbnika velečenjenega preblagega gospoda kneza Windischgrätzta, ako se bode tudi sedaj udeležil te volitve, napram tem raznim stroškom v smislu njegove izjave, katero je dal svoječasno v „Grazer-Tagblattu“; „Udeležil sem se volitve v Žičah samo „aus Wirtschaftsgründen“ (gospodarskih vzrokov). Pa za temi „Wirtschaftsgründen“ sind andere Gründe — kaj ne gosp. Clarici in Erglez?

Kmetje, volilci! Komandirati se ne pustimo od nikogar. Zato hočemo sami v lastni hiši gospodariti. Volimo torej soglasno naše kandidate, ne pa one naših kmetskih nasprotnikov. Kmet za kmeta!

Novice.

Pobrež-St. Vid pri Ptuj. Napredna

zmaga je popolna. Naši kmetje so vrgli Tomba-

hovo bando na celi črti. Zmagali smo v

vseh treh razredih. V II. razredu smo do-

bili 24 glasov, prvaški nasprotniki pa le 8. —

V I. razredu pa so bili naši možje ednoglasno

z vsemi oddanimi 10. glasovi izvoljeni.

Živel volilci!

Iz Spodnje-Stajerskega.

„Narodni dnevnik“ pač ne vè, kaj bi v teh vročih dneh kislih kumaric načelkaril. Zato objavlja zdaj neprenehoma članke pod naslovom „Hribar in Ornig“. V teh člankih se poteguje z naravnost gnusnim klečeplaztvom pred Hribarjem za tega potrditev. Ti smešni in podli članki seveda niso imeli nobenega vpliva na vladino odločitev, kajti oslovski glas ne grè v nebesa in Hribar vkljub temu ni bil potrjen. V svojih nizkih člankih pa pogreva „Narodni dnevnik“ tudi vse inpertinence, vse laži in vso obrekovanje, ki so je spravile razne iz našega uredništva vun vrzene osebe v svet. Vse laži, ki so se tekoma let proti g. Jos. Ormigu objavile, prinaša zdaj „Narodni dnevnik“. Falot pravzaprav ne zasluži odgovora. Ali vendar mu bodedo v kratkem tako brezobzirno posvetili, da si bode zapomnil, kdaj je čast kradel. Mi vemo prav dobro, katera denuncijantovska duša čepi za temi članki. Sicer pa za danes le zahtevamo, da se naj avtor omenjenih člankov oglasi, ako ima le toliko poštenja v sebi, kolikor imajo Spindlerjeve pesni poezije v sebi. To gotovo ni veliko. Torej vun z imenom, da se te more za ušesa pred sodnijo potegniti. Sicer pa vemo, da bode falot skrivno naprej streljal. In ako se Spindlerja toži, potem napravi takoj „častno izjavo“. O stvari še govorimo!

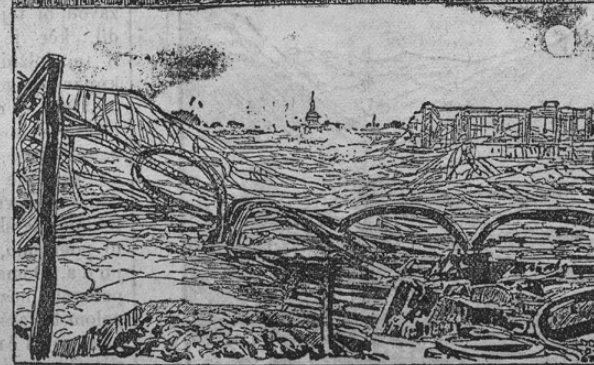
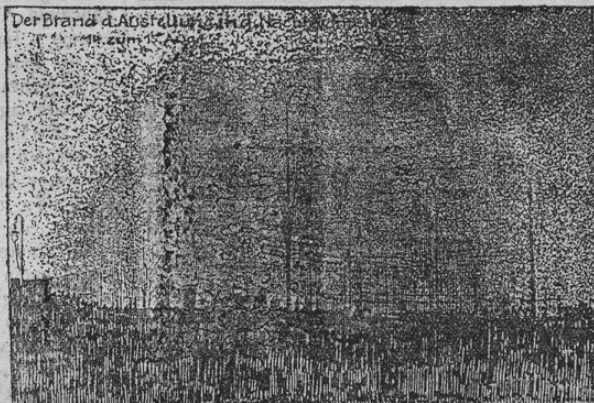
Figa v žepu. Naš prijatelj Tebničmar nam piše: Avstrijski naš cesar je znan kot izredno pogumen mož. To je dokazal že kot mla-

deniški vojvoda, ko je na krvavem bojišču smrti v obraz gledal. Mi ta pogum razumemo. Čudno se nam pa vendar zdi, da se naš cesar ni vstrašil — celjskega „Narodnega dnevnika“. Par tednov sem se je menda pri urednikih tega lista „pamet skrila v krtove luknje“. „Narodni dnevnik“ divja in besni, da gledajo zdravniki že po prisilni srjaci. Temu drugače tako vodenemu listu, katerega čitanje je pri gotovih boleznih veliko bolj priporočati nego grenko sol ali „mutterbleterje“, ne grè v glavo, da naš cesar ni hotel ljubljanskega Ivana Hribar potrditi za župana. „Narodni dnevnik“ je pisal članek za člankom in uredniku je tekel krvavi znoj raz čela. „Hribarja se mora potrditi“ je kričal in mislil, da se ga bode cesar na Dunaju zbal in da bo takoj tekel po gosje pero ter podpisal Hribarjevo potrjenje. Ali čudom čuda, cesar se Lojzeta Spindler ne boji. Morda celo njegovega lista ne čita. In cesar ni potrdil Hribarja. Spindler in drugi uredniki „Narodnega dnevnika“ pa stiskajo zdaj figo v žepu. Čujemo, da hočeta Spindler in Lesničar celo na Srbsko odpotovati. Tam ju bodejo gotovo bolj vpoštevali. Kralj Peter se bode takih možičev gotovo bal in ju bode vbogal. Pri nas pa nimata sreče . . .

V Pragerhofu pričela je prvaška gonja v zadnjem času z neverjetno predrznostjo nastopati. Gotovi ljudje se menda samo zato po železnici vozijo, da v težki službi izmučene uradnike in železničarje psujejo ter nadlegujejo. Prve škandale je povzročil znani pretepač in mašetar Jeza iz Ptuja. Zdaj pa ga nekateri „boljši“ Slovenci že v surovosti prekašajo. Dokaz temu sledeči slučaj, ki se je izvršil predpreteklo sredo na postaji v Pragerhofu. Prišla je tja družina Reich. Oče je nadučitelj v Št. Janžu dr. p. Z njim sta bila navzoča tudi dva sina, od katerih je prvi profesor na gimnaziji v Mostarju, drugi pa uradnik banke „Slavije“ in rezervni častnik. Obadva sta seveda do kosti zagrižena prvaka. Stopila sta k blagajni in zahtevala v slovenskem jeziku vozne listke. Uradnik jima je ustregel, v kolikor ju je razumel. Neko besedo pa ni razumel in je vsled tega trafikantinja gospo Novak prosil, naj mu po nemško pove. Gospa je pa odgovorila, da znata gospoda itak dobro nemško. Vsled tega ji je eden Reichovih fantov v nemškem jeziku klofuto ponudil. Pač lepo za rezervne oficirje in c. k. profesorje, da hočejo ženske pretepativati! Vkljub temu, da se jima je karto dalo, šel je bančni uradnik Reich v pisarno in zahteval pritožno knjigo od uradnika g. Balder, to pa zopet nalašč v slovenskem jeziku, katerega uradnik ne razume. Reich je pričel potem skakati in divjati kakor pijana baraba. Ko so ga opozorili, da naj se dostojno vede, udaril je uradnika z vso močjo v obraz. Zdaj so ga seveda železničarji prijeli in poklicali orožnika. Take lopovščine delajo prvaški hujskači nalašč, samo da bi uradnikom službo otežkočili. Opozarjamo železniško oblast, naj strogo pazi, da se takim falotskim napadom enkrat za vselej konec napravi. Oče Reich naj se sramuje za svoje sinove. Opozarjamo pa tudi zlasti oblast v Mostarju na hujskajočega profesorja Reicha. Enkrat mora biti temu nesramnemu izzivanju srbskih prijateljev in panslavističnih hujskačev konec!

Fazarinci v celjski okolici so zelo hudi na našega urednika K. Linhart, kèr se je ta upal brez njih dovoljenja na volilnem shodu v Celju govoriti. V „Narodnem dnevniku“ je bilo celo čitati, da bodejo ti prvaški „Fazarinci“ in „Sameci“ našega urednika tožili, kèr jim je ta baje očital, da so obogateli na občinske stroške. Hm, hm, kolikor nam je znano, je Linhart v resnici trdil, da Fazarinc, Samec in še nekaj enakih „narodnjakov“ pri občini prav lepe „kšefte“ delajo, da se jim vse dovoli, da so vedno na „komisijonah“, da smejo imeti gostilne vedno „čez uro“ odprte in vživajo veliko milost pisarja Perca. Vse to je menda g. Linhart dejal in vse to je — resnica! Zato naš urednik pač hladnokrvno pričakuje tožbo Fazarincev. Dosedaj pa še nič ne vè o tej tožbi. Mislimo, da se je „Narodni dnevnik“ prav debelo zlagal, kakor je to že njegova navada in da se Fazarinci sploh ne upajo tožiti, kèr se bojijo, da bi se jim pred sodnijo naravnost gorostasne stvari dokazale. Srce jim je padlo v hlače, predno so prišli k sodnji . . .

znamenite razstave leži zdaj v plamenih. Prva naša slika (stran 2) kaže glavna poslopja razstave pred požarom. Zgoraj vidimo (od leve strani proti desni) najprej krasno palačo mesta Brüssel, potem restavracijo „Chien vert“, v kateri je požar nastal, nadalje velezanimivi francosko-afričanski paviljon. Spodaj pa je na levem glavno poslopje razstave, na desnem pa italijanski paviljon. Vsa ta poslopja in z njimi še stotero drugih je ogenj seveda popolnoma uničil. Druga slika (stran 3) pa nam kaže grozne posledice požara samega. Zgoraj vidimo ogenj, kakor ga je bilo opazovati v noči od 14. na 15. avgusta. Spodaj pa je naslikan pogled na razvaline od ognja uničenih poslopij. Požar v tej razstavi je pač eden največjih, kar jih pozna zgodovina. Prav čudeti se je, da ni pri tem velikanskem požaru nikdo svoje življenje izgubil.

Die Brandstätte der Brüsseler Weltausstellung.

Ali si se že na

„Štajerčevi“ kmetski koledar

za leto 1911

naročil?

